

Debreceni Ítéltábla

Pkf.I.20.133/2024/2. szám

A Debreceni Ítéltábla a dr. Gál Anna ügyvéd (cím) által képviselt I. rendű kérelmező neve (cím) I. rendű és II. rendű kérelmező neve (cím) II. rendű kérelmezőknek – a dr. N-L. A. bírósági titkár által képviselt kérelmezett neve (cím) kérelmezettel szemben vagyoni elégtétel megfizetése iránt indított nemperes eljárásban a Debreceni Törvényszék 7.Pk.21.570/2023/9. számú végzése ellen a kérelmezett részéről 10. sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán meghozta a következő

v é g z é s t:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság végzésének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett részét helybenhagyja.

Kötelezi a kérelmezettet, hogy fizessen meg 15 napon belül az I. és II. rendű kérelmezőknek mint egyetemleges jogosultaknak 21 680 (huszonegyezer-hatszáznyolcvan) forint másodfokú eljárási költséget.

Megállapítja, hogy az állam visel 52 032 (ötvenkétezer-harminckét) forint meg nem fizetett fellebbezési illetéket.

A végzés ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

[1] A kérelmezők (II. és IV. rendű) felperesekként 2008. február 13-án (eredetileg) 6.P.20...8/2008. számon terjesztettek elő keresetlevelet a kérelmezetti bíróságon. A kérelmezett – többszöri, közbenső- és részítéleteket eredményező másodfokú felülbírálatot követően – 2020. július 6-án hozott ítéletet 6.P.20...9/2018/90. számon, amelyet a felperesi fellebbezés folytán eljáró Fővárosi Ítéltábla megváltoztatott a 7.Pf.20...5/2020/4. számú ítéletével. A jogerős ítélettel szemben előterjesztett felperesi és alperesi felülvizsgálati kérelmek folytán (eredetileg Pfv.III.20...7/2021. számon) eljáró Kúria a – jogegységi eljárás indítványozása miatt felfüggesztett – felülvizsgálati eljárása során 2023. április 12-én hozta meg a Pfv.III.21...0/2022/3. számú ítéletét, amelyet 2023. június 27-én kézbesítettek a kérelmezők jogi képviselőjének. Az eljárás időtartama 5626 nap volt (a továbbiakban: alapper).

[2] A kérelmezők kérelmükben kérték személyenként 2 245 200 Ft vagyoni elégtétel megfizetésére kötelezni a kérelmezettet. Hivatkozásuk szerint az alapper 5613 napig tartott, amelynek egészét kérték figyelembe venni egyebek mellett arra hivatkozással, hogy nem terheli őket olyan mulasztás, amely indokolja a számított időtartam csökkentését.

[3] A kérelmezett az elleniratában személyenként 1 262 800 Ft erejéig nem ellenezte a kérelem teljesítését, azt meghaladóan kérte az elutasítását. Hivatkozása szerint az eljárás számított időtartama 5612 nap volt, amelyből azonban a kérelmezők csak az észszerűnek minősülő 60 hónapot meghaladó időtartamra érvényesíthetnek igényt, és amelyből további 630 nap levonását is kérte. Ebből – a fellebbezés szempontjából jelentőséggel bíró – 167 + 257 nap figyelmen kívül hagyását azért kérte a polgári peres eljárás elhúzódásával kapcsolatos vagyoni elégtétel érvényesítéséről szóló 2021. évi XCIV. törvény (a továbbiakban: Pevtv.) 15. §-ának (4) bekezdése alapján, mert a kérelmezőknek az eljárás elhúzódása miatti kifogást kellett volna előterjeszteniük a kirendelt igazságügyi szakértők késedelve miatt: ezért figyelmen kívül kell hagyni a 2010. február 16. és 2010. július 14., 2010. augusztus 21. és 2010. szeptember 9., 2014. december 1. és 2015. július 14., valamint 2015. augusztus 21. és 2015. szeptember 23. napjai között eltelt időszakokat. Az így fennmaradó 3157 napra pedig 1 262 800 Ft illeti meg a kérelmezőket.

[4] Az elsőfokú bíróság a fellebbezéssel támadott végzésével kötelezte a kérelmezettet, hogy fizessen meg a kérelmezőknek személyenként 2 133 600 Ft vagyoni elégtételt, együttesen pedig 53 324 Ft perköltséget. Ezt meghaladóan elutasította a kérelmet. Kötelezte az I. és II. rendű kérelmezőket, hogy fizessenek meg az államnak személyenként 3 368 Ft eljárási illetéket, míg 127 976 Ft meg nem fizetett eljárási illeték az állam terhén marad. Határozatának indokolásában ismertette a Pevtv. 2. §-ának (1) és (4), 6. §-ának (1), 7. §-ának (1) és (2), valamint 9. §-ának (4) bekezdéseit, majd előrebocsátotta, hogy a kérelem korlátaira is tekintettel a tényleges 5626 helyett 5613 nap alapulvételével kalkulálta az alapper számított időtartamát.

[5] A kérelmezett álláspontjával ellentétben pedig vagyoni elégtétel nem csak az alapeljárás észszerű időn túli szakaszára illetve meg a kérelmezőket. A bírói gyakorlat szerint ugyanis a vizsgált eljárás teljes időtartamát kell figyelembe venni, mivel a törvényi megfogalmazás szerint a vagyoni elégtétel a teljes figyelembe vehető időszakért, és nem csupán annak az észszerűnek minősülő időtartamot meghaladó részéért jár (BDT2023. 4644.). Ezért nem volt indokolt levonni az észszerűnek minősülő időtartamra számított 1825 napot.

[6] A kérelmezett Pevtv. 15. §-ának (4) bekezdésén alapuló védekezése kapcsán szintén utalt a bírói gyakorlatra, amely szerint az eljárás elhúzódása miatti kifogás esetleges elmulasztásának megítélését nem formálisan, hanem mindig az egyes mulasztások gondos vizsgálatával, egyedileg, a jogintézmény céljával, a sérelem orvoslására alkalmasságával, és mindezek alapján a féltől elvárható magatartással összefüggésben kell értékelni. A féltől a bíróság inaktív magatartása miatti eljárás elhúzódásának megakadályozása esetén az az elvárható, hogy akkor terjesszen elő emiatt kifogást a folyamatban lévő perben, ha a bíróság olyan mértékben mulasztotta el az észszerű időn belüli eljárási cselekmények kötelezettségét, amely a rá vonatkozó eljárási szabályok betartásában alappal bízó fél számára nyilvánvaló és egyértelműen felismerhető, az eljárási kötelezettség megszegésére vonatkozó jelzéstől pedig alappal várhatja a sérelem kellő időben és eredményességgel történő orvoslását (BDT2023. 4600., BDT2023. 4644.).

[7] Ebből kiindulva a 2010. február 16. és 2010. július 14. között, valamint – az ítélezési szünet időtartamát kihagyva – a 2010. augusztus 21. és 2010. szeptember 9. között eltelt 167 nap kapcsán a kérelmezett nagyobb részben alaptalanul hivatkozott arra, hogy az

eljárás elhúzódása a kérelmezők érdekkörében is értékelhető, mivel az alapperben kirendelt szakértő késedelmesen terjesztette elő a szakvéleményét, amelyet a kérelmezők nem kifogásoltak. A pertörténet szerint a kérelmezett eredetileg 2010. február 25-ig biztosított határidőt a szakvélemény benyújtására, amelyről 2009. november 17-én a kérelmezőket is tájékoztatta. Mivel a szakértő véleménye nem készült el határidőre, az eljáró bíró 2010. április 12-én felhívta annak 15 napon belüli megküldésére. A szakértő 2010. április 23-án vette kézhez a felhívást, amelyet követően a kérelmezett a 2010. augusztus 6-án kiadott végzésével elrendelte a szakértői díj napi egy százalékkal való csökkentését, amely végzést tájékoztatásul a feleknek is megküldött, és amelyet a kérelmezők 2010. augusztus 12-én vettek át. A szakértő ezt követően 2010. szeptember 9-én terjesztette elő a szakvéleményt. A szakértő részére engedélyezett határidő 2010. február 25-én járt le, ezért a kérelmezett alaptalanul hiányolta már február 16-tól az eljárás elhúzódása miatti kifogást. A határidő lejártát követően az általános 30 napos ügyintézési határidő leteltével, azaz 2010. március 25-én a kérelmezők elméletileg már kifogásolhatták volna a kérelmezett inaktivitását, azonban egy esetleges kifogásuk nem lett volna alkalmas a sérelem elhárítására, a perbíróság ugyanis a kifogás elintézésével kapcsolatosan a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: 1952. évi Pp.) 114/B. §-ának (1) bekezdésében előírt határidők (8+30 nap) letelte előtt megtette az ügy előrehaladása érdekében szükséges intézkedést, amikor 2010. április 12-én felhívta a szakértőt a szakvélemény 15 napon belüli előterjesztésére, illetve az akadály bejelentésére. A kérelmezett e 15 napos határidő leteltéig, azaz 2010. május 10-ig nem tehetett további intézkedést, ezért eddig az időpontig egy esetleges kifogás nem lehetett volna alkalmas a sérelem elhárítására. Ugyanakkor a kérelmezett erről még nem értesítette a kérelmezőket, a szakértői bizonyítással kapcsolatos utolsó információjuk a szakvélemény előterjesztésének 2010. február 25-ei határideje volt, ezért 2010. május 11-től már elvárható volt tőlük, hogy az akkor már több mint 2 éve folyamatban lévő eljárás elhúzódását kifogásolják az 1952. évi Pp. 114/A. §-a (2) bekezdésének c) pontja alapján. Ezzel összefüggésben nem osztotta a kérelmezők álláspontját, amely szerint a kifogás nem segítette volna elő a szakértői vélemény korábbi előterjesztését, mivel egyrészt nyilatkozatuk szerint abban bíztak, hogy a perbíróság magától intézkedik, azaz tisztában voltak azzal, hogy a kérelmezettnek az észszerű időn belüli befejezés érdekében milyen eljárási kötelezettsége/lehetősége volt, másrészt a Pevtv. 15. §-ának (4) bekezdése szempontjából azt szükséges értékelni, hogy a kérelmezők éltek-e az eljárásjog által biztosított, az eljárás elhúzódásával szembeni fellépést lehetővé tévő jogukkal, nem pedig azt, hogy az mennyiben lett volna hatékony. Ezen időszak végét pedig – az elleniratban foglaltakra tekintettel – 2010. július 14-ében határozta meg, mivel bár az ezt követő első intézkedés a „2010. év július hó” keltezéssel ellátott végzés volt, azt ténylegesen 2010. augusztus 6-án adták ki. Az ítélezési szünetet követő szakaszban pedig, mivel ezen intézkedés már ismert volt a kérelmezők előtt, nem volt elvárható, hogy kifogást nyújtsanak be, a szakvélemény 2010. szeptember 9-i előterjesztéséig nem tekinthették inaktívnak a kérelmezett eljárását. Ezért csak a 2010. május 11. és 2010. július 14. napjai között eltelt 65 nap esetében jutott arra a következtetésre, hogy bár a kérelmezett érdekkörében felmerült okból telt el szükségtelenül, a kérelmezők emiatt kifogással élhettek volna, ezért a figyelembe vehető időbe nem számít bele.

[8] A kérelmezett – ugyancsak a szakértő késedelmére tett hivatkozással – alaptalanul hiányolta azonban a kérelmezők kifogását a 2014. december 1. és 2015. július 14., valamint 2015. augusztus 21. és 2015. szeptember 23. között eltelt összesen 257 nap egésze vonatkozásában. Az alapperben ugyanis újfent szakértői bizonyítást rendeltek el 2014. szeptember 23-án. Az ezt követő 2014. október 6-i tárgyaláson arról tájékoztatták a feleket, hogy a szakvélemény nem készült el, ezért a tárgyalást 2014. december 15-ére halasztották. Bár a szakértői vélemény benyújtására nyitva álló határidő 2014. december 1-jén telt le, a

kérelmezett ezt megelőzően, 2014. november 19-én felhívta a szakértőt a szakvélemény 8 napon belüli előterjesztésére, amelyre válaszul a szakértő 2014. december 1-én kérte a határidő 2015. március 31-i történő meghosszabbítását, mivel az annak alapjául szolgáló személyes vizsgálatot 2015. február 18-ra ütemezte. A kérelmezett 2015. március 2-ára halasztotta a 2014. december 15-i tárgyalást, majd 2015. január 21-én meghosszabbította a szakvélemény előterjesztésére megállapított határidőt 2015. március 31-ig, ezért a 2015. március 2-ára tűzött határnapot beállította 2015. április 20-ra. 2015. április 2-án az eljáró bíró felhívta a szakértőt, hogy 8 napon belül terjessze elő a szakvéleményt, majd a 2015. április 20-án megtartott tárgyalást elhalasztotta 2015. június 24-re. A szakértő 2015. április 21-én bejelentette, hogy 2015. május 30-ig előterjeszti a szakvéleményt, amelynek azonban nem tett eleget. A kérelmezett a 2015. június 24-én megtartott tárgyalást elhalasztotta 2015. október 26-ra, majd a 2015. július 14-én meghozott végzésével 100 000 Ft pénzbírsággal sújtotta a késedelmeskedő szakértőt, amelyet követően, 2015. szeptember 23-án a szakértő előterjesztette a szakvéleményt. Ez alapján megállapítható, hogy a kérelmezett folyamatosan eljár, tárgyalásokat tűzött, a szakértőt többször felhívta és pénzbírságot is alkalmazott. E magatartást a kérelmezők sem tarthatták inaktívnak, ezért a kifogás előterjesztése nem volt elvárható. Az egyébként sem lett volna alkalmas a sérelem elhárítására, mivel az eljáró bíró a fokozatosság elvét is betartva a ténylegesen megtettnél többet nem tudott volna tenni az 1952. évi Pp. 114/B. §-ának (1) bekezdése alapján. Mindezek miatt az erre eső teljes időszak beleszámít a figyelembe vehető időbe.

[9] A végzésben részletesen kifejtett indokok mentén elfogadta azonban a kérelmezett védekezését a 2022. október 14. és 2023. január 20. napjai között eltelt 98 nap kapcsán, amikor a kérelmezők kifogást terjeszthettek volna elő amiatt, hogy a Kúria a jogegységi határozat meghozatalát követően nem rendelkezett időszerűen a felfüggesztett felülvizsgálati eljárás folytatásáról, továbbá hogy a Pevtv. 15. §-ának (3) bekezdése alapján a kérelmezők terhére esik a 2010. november 20. és 2011. március 16. napjai között eltelt 116 nap, mivel a peres felek közösen kérték a 2010. november 19-i tárgyalás elhalasztását.

[10] Mindezek alapján az 5613 nap számított időtartamból 279 napot vont le, és 5334 nap erejéig megalapozottnak találta a kérelmet, ezért napi 400 Ft-tal számolva személyenként 2 133 600 Ft vagyoni elégtétel megfizetésére kötelezte a kérelmezettet.

[11] Az eljárás költségeinek viseléséről a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 83. §-ának (2) bekezdése alapján 95%-5% pernyertességi arányban rendelkezett. A kérelmezők jogi képviselétével felmerült (áfa-mentes) ügyvédi munkadíjat a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet (a továbbiakban: R.) 3. §-ának (4) bekezdése alapján határozta meg, figyelembe véve, hogy a jogi képviselő egy eljárásban képviselt két kérelmezőt ugyanazon tevékenység mellett, ezért az egyszeri ügyvédi tevékenységre egyszeri ügyvédi munkadíj számítható fel. A végzés illeték viselésére vonatkozó rendelkezései pedig a Pp. 102. §-ának (1) és (6) bekezdésein alapultak.

[12] A kérelmezett fellebbezett az elsőfokú végzés ellen, amelyben kérte annak részbeni megváltoztatását és a kérelem további, kérelmezőnként 867 200 Ft összegű elutasítását. Hivatkozása szerint az elsőfokú bíróság figyelmen kívül hagyta a Pevtv. 7. §-ának (2) és 15. §-ának (5) bekezdéseit, mivel úgy kötelezték vagyoni elégtétel megfizetésére, hogy az érintett eljárási szakaszok vonatkozásában a 15. § (5) bekezdésének rendelkezései szerinti

(4) bekezdésben foglalt levonásokat nem megfelelően számították. A Pevtv. 7. §-ának (2) bekezdése értelmében vagyoni elégtétel az észszerűnek minősülő időtartam túllépése esetén illeti meg a felet, amelyből az következik, hogy csak az alapeljárás észszerű időn túli szakaszára, nem pedig az alapeljárás egészére. Emellett bár helyesen rendelte levonni a fellebbezéssel nem érintett időszakokat, azonban a 2010. február 26. (az elleniratban tévesen: 16.) és 2010. május 10., valamint 2010. augusztus 21. és 2010. szeptember 9. napjai közötti időszak vonatkozásában nem megfelelő döntést hozott. A szakvélemény előterjesztésére nyitva álló időtartam ugyanis lejárt 2010. február 25-én, emiatt a bírósági eljárás előrehaladását nem szolgáló időszak 2010. február 26-án kezdődött, a kérelmezőknek tehát ettől az időponttól lett volna lehetőségük az eljárás elhúzódása miatti kifogás előterjesztésére. Az eljárás a szakvélemény 2010. szeptember 9-i előterjesztéséig szükségtelenül telt, a kérelmezők pedig – bár erre lehetőségük lett volna – nem nyújtottak be kifogást az eljárás elhúzódása miatt, ezért ezen időszakot le kell vonni az eljárás időtartamából a Pevtv. 15. §-ának (4) bekezdése alapján. Ezen túl a 2014. december 1. és 2015. július 14., valamint 2015. augusztus 21. és 2015. szeptember 23. napjai közötti időszak esetében is amennyiben a szakértő határidőben előterjesztette volna a szakvéleményt, az 2014. december 1-jétől a felek rendelkezésére állt volna, emiatt a határidő a fenti időszaktól kezdődően szükségtelenül telt. A kérelmezőknek tehát ettől az időponttól lett volna lehetőségük az eljárás elhúzódása miatti kifogás előterjesztésére, azonban ezt elmulasztották, így a Pevtv. 15. §-ának (4) bekezdése értelmében az eljárás időtartamából az érintett időszak levonandó.

[13] A kérelmezők a fellebbezésre tett észrevételükben kérték a végzés helybenhagyását és a kérelmezett 21 680 Ft összegű másodfokú eljárási költségben való marasztalását. Egyrészt visszautaltak a figyelembe vehető időtartam kapcsán az elsőfokú bíróság által is értékelt bírói gyakorlatra, míg az esetleges eljárási kifogást illetően azt hangsúlyozták, hogy attól eltérő vagy több bírói cselekmény nem lett volna várható, illetőleg annak elvárhatósága körében is visszautaltak az elsőfokú bíróság által hivatkozott bírói gyakorlatra.

[14] A fellebbezés megalapozatlan.

[15] Az ítéltábla a Pp. 389. §-a szerint alkalmazandó 370. §-ának (1) bekezdése alapján fellebbezés hiányában nem érintette az elsőfokú végzésnek a kérelmeket 2 133 600 Ft-ot és a kérelmezői eljárási költséget 53 324 Ft-ot meghaladó részében elutasító, valamint a kérelmezettet kérelmezőnként 1 266 400 Ft tőke megfizetésére kötelező rendelkezéseit. Ezt meghaladóan pedig az ítéltábla – a fellebbezés keretei között – egyetértett az elsőfokú bíróság döntésével és annak indokolásával, és csak a fellebbezésben foglaltak miatt utal a következőkre.

[16] A Pevtv. 7. §-ának (1) bekezdése szerint vagyoni elégtétel jár a félnek, ha a bírósági eljárás észszerű határidőn belül történő befejezéséhez fűződő alapvető joga sérül. A (2) bekezdés szerint pedig ha a bírósági eljárás vagy eljárási szakasz 15. § szerint figyelembe vehető időtartama meghaladja az észszerűnek minősülő időtartamot, a fél a bírósági eljárás vagy eljárási szakasz figyelembe vehető időtartamához igazodó, kormányrendeletben meghatározott mértékű pénzbeli igényt érvényesíthet vagyoni elégtételként.

[17] A kérelmezett alaptalanul hivatkozott arra, hogy vagyoni elégtétel kizárólag az alapügy észszerű időn túli szakaszára illeti meg a kérelmezőket. Az ítéltábla egyetértett az elsőfokú végzés ehhez kapcsolódó, az egységes bírói gyakorlatnak mindenben megfelelő indokaival. Az ítéltábla a teljesség kedvéért hangsúlyozza csak, hogy a következetes bírói gyakorlat szerint „az az értelmezés feleltethető meg a jogalkotó szándékának, amely szerint a polgári eljárás elhúzódásával kapcsolatos vagyoni elégtétel összegének számítása során a vizsgált eljárás teljes időtartamát kell figyelembe venni. Ha a bírósági eljárás vagy eljárási szakasz a Pevtv. 15. §-a szerint figyelembe vehető időtartama meghaladja a Pevtv. szerint észszerűnek minősülő időt, úgy az eljárás teljes, a törvény szerinti számítás értelmében meghatározott időszakából kell levonni a Pevtv. 15. § (3) és (4) bekezdései alapján be nem számítható időtartamot, és ehhez igazodóan kell a vagyoni elégtétel összegét kiszámítani. A törvényi megfogalmazás szerint ugyanis a vagyoni elégtétel a teljes figyelembe vehető időszakként és nem csupán annak az észszerűnek minősülő időtartamot meghaladó részéért jár, ezért az alapeljárás egészét figyelembe kell venni, és nem csupán a Pevtv.-ben meghatározott időtartamon felüli időszakot kell kompenzálni. A Pevtv. 7. § (2) bekezdése úgy rendelkezik, hogy ha a bírósági eljárás vagy eljárási szakasz 15. § szerint figyelembe vehető időtartama meghaladja az észszerűnek minősülő időtartamot, a fél pénzbeli igényt érvényesíthet vagyoni elégtételként. Ebből tehát egyértelműen következik, hogy a figyelembe vehető időtartam szükségszerűen több, mint az észszerűnek minősülő időtartam. A polgári peres eljárás elhúzódásával kapcsolatos vagyoni elégtétel mértékéről és a kifizetendő összeg számításának szabályairól szóló 372/2021. (VI. 30.) Korm. rendelet 1. § (1) bekezdése azt tartalmazza, hogy a vagyoni elégtétel összegét a bírósági eljárás Pevtv. szerint figyelembe vehető időtartamára eső naptári napoknak és a napi összegnek a szorzataként, egy összegben kell megállapítani. Mivel pedig a figyelembe vehető időtartamnak többnek kell lenni az észszerűnek minősülő időtartamnál, a csak az észszerű időtartam és a figyelembe vehető időtartam különbözetére hivatkozó számítás a jogszabályi rendelkezések nyelvtani értelmezésével nem támasztható alá” (BDT2023. 4621.).

[18] A fellebbezés Pevtv. 15. §-ának (4) és (5) bekezdésein alapuló hivatkozásával kapcsolatban pedig a következőket kell hangsúlyozni.

[19] A (4) bekezdés szerint a bírósági eljárás vagy eljárási szakasz időtartamába nem számítható bele az a bírósági eljárás előrehaladását nem szolgáló időtartam, amely a bíróság érdekkörében felmerült, elhárítható ok miatt, szükségtelenül telt el, ha a kérelmező – habár arra jogszabályban biztosított lehetősége volt – nem nyújtott be kifogást az eljárás elhúzódása miatt. Az (5) bekezdés alapján pedig a bíróság – a nemperes eljárásban előterjesztett kérelem és ellenirat tartalmának korlátai között – mérlegeli, hogy a bírósági eljárásban félnek minősülő kérelmező, valamint a bírósági eljárást lefolytató bíróság eljárási cselekménye, illetve mulasztása mennyiben járult hozzá az észszerűnek minősülő időtartam meghaladásához. A bíróság e körülmények értékelését követően határozza meg a bírósági eljárás vagy eljárási szakasz figyelembe vehető időtartamát.

[20] Az elsőfokú bíróság – ide nem értve a 2010. május 11. és 2010. július 14. napjai között eltelt, a kérelmezők terhére értékelt 65 napot – az utóbbin alapuló mérlegelő-értékelő tevékenysége keretében az alapper konkrét peradatai alapján több okból sem találta alkalmasnak a kérelmezett védekezését a fellebbezéssel érintett időszakok vonatkozásában. Az elsőfokú végzés indokolása szerint egyrészt a kérelmezett nem volt inaktív, pervitele folyamatos volt, másrészt pedig egy esetleges kifogás nem lett volna alkalmas az eljárás elhúzódásával járó sérelem elhárítására. Emellett az elsőfokú végzés alapvető indoka az volt,

hogy – a bírói gyakorlat szerint – az eljárás elhúzódása miatti kifogás esetleges elmulasztását nem formálisan, hanem az egyes mulasztások gondos vizsgálatával, egyedileg, a jogintézmény céljával, a sérelem orvoslására való alkalmasságával, és mindezek alapján a féltől elvárható magatartással összefüggésben kell értékelni.

[21] A kérelmezett azonban a fellebbezésben nem jelölte meg és nem fejtette ki, hogy az egyes konkrét időszakok esetében miért tartja tévesnek az elsőfokú bíróság mindezekben alapuló azon döntését, amellyel mellőzte a figyelembe vehető pertartam csökkentését. Az elsőfokú bíróság e körben kifejtett érveit cáfoló konkrét hivatkozás hiányában pusztán az az – elsőfokú bíróság által elvetett – formális hivatkozása, hogy a kérelmezőknek az 1952. évi Pp. 114/A. §-a (2) bekezdésének szó szerinti értelmezése alapján volt jogi lehetősége kifogás előterjesztésére, alkalmatlan az elsőfokú bíróság által végzett mérlegelés felülmérlegelésére. A Pp. 370. §-a (1) bekezdésének 2. mondata értelmében pedig a másodfokú bíróság felülbírálati jogköre korlátainak minősülnek a Pp. 371. §-a (1) bekezdésének a)-d) pontjaiban megjelölt tartalmi követelmények körében előadottak; ezért az ítéltábla fellebbezés hiányában nem bírálhatta felül az elsőfokú végzés nem támadott indokait, amelyek bármelyike önmagában is kizárta a kérelmezett védekezését.

[22] Az ítéltábla ezért az elsőfokú bíróság végzésének fellebbezett részét a Pevtv. 9. §-ának (4) bekezdése alapján megfelelően alkalmazandó Pp. 383. §-ának (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

[23] A fellebbezés nem vezetett eredményre, ezért a kérelmezett köteles megtéríteni a kérelmezők jogi képviselétével felmerült másodfokú eljárási költséget a Pp. 83. §-ának (1) bekezdése alapján. Az ítéltábla ennek áfa-mentes összegét az általuk (a kérelem tartalma alapján egyetemlegesen) felszámított 21 680 Ft összegnek megfelelően a R. 3. §-a (2) bekezdésének a) pontja, valamint (4) és (5) bekezdései szerint határozta meg.

[24] Az állam a Pp. 102. §-ának (6) bekezdése alapján viseli az illetékmentes kérelmezett fellebbezésének illetékét.

Debrecen, 2024. április 23.

Dr. Bakó Pál s.k. a tanács elnöke, Dr. Árok Krisztián s.k. előadó bíró, Dr. Molnár Tibor Tamás s.k. bíró